

Tilsyn med Ordningen af Forholdet mellem Entreprenører og Arbejdere og om Sikring af Arbejdslønnens kontraktmæssige Udbetaling. Man har da ment, at en Opfordring til Regeringen om paa alle Statsarbejdets Omraader, hvor Licitation anvendes, at gennemføre en betryggende Ordning af Spørgsmaalet om Arbejdslønnen og dens Udbetaling ikke vil ligge fjernt og vil kunne faa sin Betydning, ikke blot principielt, men ogsaa praktisk set.

Men ved Siden af det, der herved vilde kunne opnaas til Fremme af Arbejdernes Tarv, har man haft særlig de mindre Arbejdsgiveres Interesser for Øje ved at foreslaa henstillet til Regeringen saa vidt muligt at udfylke det Arbejde, der maatte foreligge til Bortlicitering, hvor det uden Brud paa andre berettigede Hensyn maatte lade sig gøre. Ved den samlede Udbydelse, som for Tiden i Reglen finder Sted, ere de mindre Arbejdsgivere ofte fuldstændig udelukkede fra at gøre noget selvstændigt Tilbud. Arbejdet bliver derved i mange Forhold mere og mere samlet paa enkelte Hænder og Smaabedriftens vanskelige Stilling over for Storbedriften saaledes ogsaa her gjort endnu vanskeligere.

Et Mindretal (P. Holm og Hørdum) beklager, at der ikke har kunnet opnaas Enighed om, ved Lov at fastsætte Regler af den i Forslaget nævnte Bestaandighed og mener fremdeles, at der tiltrænges saadanne Lovregler, hvis Tilvejebringelse derfor anses for at være i høj Grad ønskelig. Da der imidlertid ikke er Udset til, at der i den nærmeste Fremtid vil kunne opnaas tilstrækkelig Enighed herom, slutter Mindretallet sig til den af Flertallet gjorte Henstilling til Tinget, idet vi under Forudsætning af, at denne vedtages af Folketinget, heri se et Fremskridt henimod det Maal, vi som Forslagsstillere til Lovforslaget have tilsigtet at naa, og idet vi samtidig nære Forventning om, at det i en ikke alt for fjern Fremtid vil blive muligt at gennemføre bestemte Lovregler i den omhandlede

Retning, navnlig dersom den foreslaaede Henstilling maatte vise sig utilstrækkelig.

Et andet Mindretal (N. Andersen og Bramsen) ønsker at præcisere de Grunde, som have været afgørende for det til ikke at kunne slutte sig til Lovforslaget.

Dette gaar ud paa ved Lov at fastsætte:

1. at der i de Kontrakter, som Staten eller Kommunerne afslutte med Entreprenører angaaende bortliciterede Arbejder, skal fastsættes den normale effektive Arbejdstid for Arbejderne, og at denne ikke maa overstige 10 Timer;
2. at der i de paagældende Kontrakter skal være angivet den efter gangs Dagløn for paagældende Arbejde eller efter Fagene's Prisfuranter passende Minimaldagløn og Minimalaffordpris;
3. at Overtrædelser af de i Henhold til 1 og 2 indgaaede Kontraktbestemmelser for Entreprenørerne skulle medføre offentlig Tiltale og Straf af Bøder indtil 500 Kr. og i Gentagelsestilfælde simpelt Fængsel indtil 3 Maaned;
4. at Entreprenørerne skulle stille Garanti for Arbejdslønnens rettidige Udbetaling.

Mindretallet vil derom udtale:

ad 1. Fordringen om en lovbestemt Begrænsning i Timer af voksne, mandlige Arbejders Arbejdstid — en Normal- eller Maximumsarbejdstid — har en saa stor og principiel Betydning, at Spørgsmaalet efter vor Mening kræver en meget nøje Undersøgelse, forinden det bekræftes af Folketinget, hvor det hidtil ikke har været forelagt direkte, og der bør næppe foregribes noget i den Henseende ved en Lejlighed som den foreliggende.

ad 2. Fordringen til Stat og Kommune om Minimumsløns Fastsættelse for de forskellige Arbejdere, saa vel Stykløn som Afford, vil det paa den ene Side være umuligt at opfylde, og paa den anden Side betegner Fordringen en Indskrænkning i den fri Arbejdskontrakt, altsaa atter en Forandring af saa vidtrækkende principiel Betyd-